

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN
MÄÄRÄYS (neljäs jaosto)
17 päivänä syyskuuta 1998

Asia T-40/98

Giuliano Pagliarani
vastaan
Euroopan yhteisöjen komissio

Henkilöstö – Palkkaluokan vahvistaminen – Uudet seikat – Tutkimatta
jättäminen

Täydellinen teksti ranskan kielellä II - 1555

Aihe: Kanne, jossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta vaaditaan yhtäältä kumoamaan nimittävän viranomaisen 28.10.1993 tekemä päätös, jolla kantaja on luokiteltu palkkaluokkaan B 3, tasolle 3, sekä nimittävän viranomaisen 8.12.1997 tekemä päätös, jolla on hylätty kantajan valitus, siltä osin kuin päätöksessä ei oteta huomioon pätevää ammattikokemusta, ja toisaalta kantajalle näistä päätöksistä aiheutuneen aineellisen vahingon korvaamista.

Lopputulos: Tutkimatta jättäminen. Kantajan velvoittaminen korvaamaan oikeudenkäyntikulut kokonaisuudessaan.

Määräyksen lyhennelmä

Kantaja otettiin komission palvelukseen väliaikaiseksi toimihenkilöksi 1.7.1993 alkaen, jolloin hänet luokiteltiin väliaikaisesti palkkaluokkaan B 5, tasolle 1.

Kantaja luokiteltiin 28.10.1993 lopullisesti palkkaluokkaan B 3, tasolle 3, 1.7.1993 alkaen.

Kantaja teki 3.2.1994 Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen (jäljempänä henkilöstösäännöt) 90 artiklan 2 kohdan mukaisen valituksen luokituksensa muuttamiseksi. Kantaja väitti, että hänen asepalveluksensa, neljä vuotta Bolognan tiedekunnassa ja hänen työnsä Foschin telakalla oli otettava huomioon työkokemuksena. Nimittävä viranomainen hylkäsi tämän valituksen 4.7.1994 tekemällään päätöksellä.

Kantaja osoitti 31.1.1997 komissiolle kirjeen, jota hän luonnehti henkilöstösääntöjen 90 artiklan 1 kohdan mukaiseksi vaatimukseksi. Koska kantaja ei saanut kirjeeseensä vastausta, hän lähetti 9.6.1997 komissiolle kirjeen, jota hän luonnehti henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdan mukaiseksi valitukseksi. Komissio hylkäsi tämän valituksen 8.12.1997 päivätyllä kirjeellään.

Tutkittavaksi ottaminen

Henkilöstösääntöjen 90 ja 91 artiklassa vahvistetut valitusta ja kannetta koskevat määräajat ovat ehdottomia prosessinedellytyksiä, eivätkä asianosaiset tai tuomioistuin voi niistä sopia, koska ne on säädetty oikeussuhteiden selkeyden ja varmuuden takaamiseksi. Mahdollisia poikkeuksia näistä määräajoista on tulkittava suppeasti (25 kohta).

Viittaukset: asia T-16/97, Chauvin v. komissio, 11.7.1997 (Kok. H. 1997, s. II-681, 32 kohta).

Kantaja vaatii 8.12.1997 ja 28.10.1993 tehtyjen päätösten kumoamista.

Komission 8.12.1997 tekemällä päätöksellä vahvistetaan 28.10.1993 tehdyn päätöksen mukainen kantajan luokitus, ja sen ainoa uusi seikka koskee kantajan esittämien uusien asiakirjojen vaikutusta valituksen tekemiselle asetetun määräajan mahdolliseen uudelleen alkamiseen. Koska 8.12.1997 tehty päätös on luonteeltaan pelkästään vahvistava, se ei ole kantajalle vastainen päätös eikä siitä voida nostaa kannetta (28 kohta).

Viittaukset: asia T-131/95, Progoulis v. komissio, 15.12.1995 (Kok. 1995, s. II-907, 35 kohta) ja asia T-14/91, Weyrich v. komissio, 7.6.1991 (Kok. 1991, s. II-235, 43 kohta).

Kantajan kanteella vaaditaan tosiasiallisesti yksinomaan 28.10.1993 tehdyn päätöksen uudelleen arviointia. Kantaja ei kuitenkaan ole nostanut henkilöstösäännöissä säädettyssä ajassa kannetta päätöksestä, jolla hänen 4.7.1994 jättämänsä valitus hylättiin. Päätöksestä, joka tehtiin 28.10.1993, on siis tullut lopullinen (30 kohta).

Sen jälkeen kun palvelukseenottaminen on tullut lopulliseksi, virkamies ei voi kyseenalaistaa niitä edellytyksiä, joilla hänet on alun perin otettu palvelukseen. Vaikka henkilöstösääntöjen 90 artiklan 1 kohdan mukaan virkamies voi vaatia nimittävää viranomaista tekemään häntä koskevan päätöksen, tämä mahdollisuus ei kuitenkaan merkitse sitä, että virkamies voisi jättää noudattamatta 90 ja 91 artiklassa vaatimuksen esittämiselle ja valituksen jättämiselle asetettuja määräaikoja siten, että hän voisi kyseenalaistaa vaatimuksessaan välillisesti sellaisen aikaisemman päätöksen, jota ei ole riitautettu määräajassa. Ainoastaan uusien ja olennaisten seikkojen olemassaolo voi oikeuttaa sen, että esitetään vaatimus tällaisen päätöksen uudelleen arvioimiseksi (31 ja 32 kohta).

Viittaukset: em. asia Progoulis v. komissio, 38 kohta; em. asia Chauvin v. komissio, 37 kohta ja asia 127/84, Esly v. komissio, 15.5.1985 (Kok. 1985, s. 1437, 10 kohta).

Edes sitä, että kantaja havaitsee jälkikäteen jo olemassa olleen seikan, ei pääsääntöisesti voida rinnastaa sellaiseen uuteen seikkaan, jonka perusteella kanteen nostamiselle varattu määräaika voisi alkaa uudelleen, koska muutoin oikeusvarmuuden periaate tehtäisiin tyhjäksi. Sitä suuremmalla syyllä sellaiset seikat, joiden olemassaolon kantaja on jo tiennyt, eivät voi olla sellaisia uusia ja olennaisia seikkoja, joiden perusteella tällainen määräaika voisi alkaa uudelleen (33 kohta).

Viittaukset: asia T-506/93, Moat v. komissio, 21.2.1995 (Kok. H. 1995, s. II-147, 28 kohta) ja yhdistetyt asiat T-78/96 ja T-176/96, W v. komissio, 28.5.1998 (Kok. H. 1998, s. II-745, 68 kohta).

Kantaja ei ole kyennyt näyttämään sellaisen uuden ja olennaisen seikan olemassaoloa, jonka perusteella 28.10.1993 tehtyä päätöstä voitaisiin arvioida uudelleen. Näin ollen kumoamisvaatimus on jätettävä tutkimatta (39 kohta).

Vahingonkorvausvaatimus

Kun vahingonkorvausvaatimus liittyy suoraan kumoamiskanteeseen, kumoamiskanteen tutkimatta jättäminen johtaa vahingonkorvausvaatimuksen tutkimatta jättämiseen. Koska tästä on kysymys esillä olevassa asiassa, vahingonkorvausvaatimus on jätettävä tutkimatta (43 ja 44 kohta).

Viittaukset: asia T-5/90, *Marcato v. komissio*, 25.9.1991 (Kok. 1991, s. II-731, 49 kohta); asia T-11/90, *H.S. v. neuvosto*, 24.6.1992 (Kok. 1992, s. II-1869, 25 kohta); asia T-112/94, *Moat v. komissio*, 15.2.1995 (Kok. 1995, s. II-135, 30 kohta); em. asia *Moat v. komissio*, 21.2.1995 ja asia T-507/93, *Branco v. tilintarkastustuomioistuin*, 30.11.1995 (Kok. H. 1995, s. II-797, 42 kohta).

Oikeudenkäyntikulut

Kanteen tutkimatta jättäminen on ollut henkilöstösääntöjen säännösten ja vakiintuneen oikeuskäytännön perusteella ennakoitavissa. Esillä oleva kanne, jolla pyritään kyseenalaistamaan vuonna 1993 tehty päätös, jonka kantaja on jo aikaisemmin turhaan riitauttanut nostamatta kuitenkaan kannetta, on aiheuttanut tarpeettomia lisäkustannuksia. Näin ollen kantaja on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut kokonaisuudessaan (50 kohta).

Ratkaisu:

Kanne jätetään tutkimatta.

Kantaja velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut kokonaisuudessaan.